రాధ --

అయిదడుగుల ఒక ఇంచీ పొడవు, సన్నగా, నాజూగ్గా వుంటుంది. ఆ అమ్మాయి మొహం ఎలా వుంటుందో చాలామందికి తెలియదు. కాలేజీనుంచి ఇంటికి -- ఇంటినుంచి కాలేజీకి తల బాగా వంచేసుకుని వెళుతూ వుంటుంది. స్నేహితులకి మాత్రం ఆ అమ్మాయి సోగకళ్ళు, పోకచెక్క నోరూ అంటే తెగ ఇష్టం. ఇష్టమంటే మరో అర్థంలో కాదు. ఇష్టం అంటే తెగ చూడాలనిపించేదన్నమాట.

ఒక సాయంత్రం రాధ పసిగట్టింది, కళ్ళు కదల్చకుండానే ఇలాంటి విషయాలు పసిగట్టేయగలదు.

రాధ సన్నగా వణికింది.

ఇలాంటివి కొత్త. అసలు తనను కూడా 'అనుసరిస్తారని' ఆ అమ్మాయి కలలో కూడా ఎప్పుడూ అనుకోలేదు. ప్రొద్దున్నే అయిదింటికి స్నానం చేసి, తులసిచెట్టు ముందు దీపం వెలిగించి, చదువుకు కూర్చోవటంతో ఆమె దినచర్య ప్రారంభమవుతుంది. ప్రతీ శుక్రవారమూ కాళ్ళకి పసుపు రాసుకోవటం, ఏ చిన్న తప్పు జరిగినా లెంపలు వేసుకుని, 'కృష్ణా కృష్ణా' అనుకోవటం ఆమె అలవాటు.

అటువంటి రాధమ్మ వెనుక ఎంత అల్లరిపిల్లాడైనా యెలా పడతాడు? పడగలడు??

కానీ పడ్డాడు. ఆ విషయం తెలుస్తూనే వుంది.

రాధకి ఏడుపొచ్చింది. ఆ అమ్మాయికి ఈ అనుభవం భయంగా వుంది. 'కృష్ణా! ఈ రోజు నా అలంకరణలో ఏదో లోపం వున్నట్టుంది. అందుకే ఎవరో కుర్రవాడు ఇలా చేస్తున్నాడు. నన్ను మన్నించు తండ్రీ!' అనుకుంది.

అంతలో ఎదురుగా తన స్నేహితురాలు రావటం కనిపించి ప్రాణం వచ్చింది. 'ఒసేయ్' అనబోయి, అంతలో ఎవరైనా వింటారని, గబగబా అటువైపు నడిచింది. అంతలోనే అనుకోని సంఘటన ఒకటి జరిగింది.

వెనుక వస్తున్న కుర్రవాడు వేగంగా ముందుకొచ్చి ఆమె భుజాలు పట్టుకుని వెనక్కి తిప్పి, ఆమె కెవ్వున అరిచేలోపు బుగ్గమీద గట్టిగా ముద్దెట్టుకుని, మిగతా జనం అలర్ట్ అయ్యేలోపులో అక్కణ్నుంచి మాయమైపోయాడు.

రాధకి భూమి గిరగిరా తిరుగుతున్నట్టనిపించింది. వళ్ళంతా చెమట పట్టేసింది. ఆమె స్పృహ తప్పి పడిపోయేదే -- కానీ అదృష్టవశాత్తు ఎదురుగా వస్తున్న స్నేహితురాలు పలకరించింది.

"ఇక్కడ ఎక్కువసేపు ఇలా నిలబడితే జనం గుంపులుగా పోగయి మననే వింతమృగాల్ని చూసినట్టు చూస్తారు. తొందరగా వెళ్లిపోదాం, నడు" అని కంగారుపెట్టింది.

అదృష్టవశాత్తు ఎక్కువమంది జనం పోగవలేదు. ఉన్న కొద్దిమందీ --- "కలియుగ మహిమ" అనుకుంటూ ఎవరి దారిన వాళ్ళు పారిపోయారు. రాధకి సానుభూతి

చూపిద్దామనుకున్నవాళ్ళు మాత్రం, ఆ అవకాశం పోయినందుకు బాధపడ్డారు.

భూమి రెండుగా చీలిపోతే బావుణ్ణు అనిపించింది రాధకి. రోడ్డు మీద అందరూ తననే చూసి నవ్వుతున్నారన్న భావం ఆమెని కుంచింపచేస్తూంది. పక్కనే గానీ స్నేహితురాలు లేకపోతే ఏమయ్యేదో పరమాత్మ కెరుక.

“వాడి పని పడదాంలేవే” అందా స్నేహితురాలు కసిగా పళ్ళు కొరుకుతూ.

అంత బాధలోనూ రాధ ఆశ్చర్యంగా తలెత్తి, “వాడు నీకు తెలుసా?” అని అడిగింది.

“ఎందుకు తెలీదు. మా అన్న స్నేహితుడే. ఆ దౌర్భాగ్యుడి పేరు మురళి” అంది.

******

గాళ్స్ వెయిటింగ్ రూమ్ చాలా సందడిగా ఉందా రోజు.

గది మధ్యలో రాధ దిగాలుపడి కూర్చుని ఉంది.

“ఎంత ధైర్యం! నేనయితే వాడిమొఖం చట్నీ చేసేదానిని ....” అంది శ్యామల కోపంగా.

“నేనయితే గట్టిగా కేకవేసి ఆ రోడ్డుమీదే చావగొట్టేదానిని” అంది రాజేశ్వరి.

“నేనయితే సరాసరి పోలీస్‌స్టేషన్‌కెళ్లి కంప్లెయింట్ ఇచ్చేదానిని---”

“అయినా వాడలా పైట పట్టుకుని లాగుతూ ముద్దు పెట్టుకుంటూంటే నువ్వెలా ఊరుకున్నావే? నిజంగా నువ్వు రాధవూ, వాడు కృష్ణుడూ అనుకున్నావా ఏమిటి?” అడిగిండి సీత.

రాధ దీనంగా తలెత్తి చూసింది.

“నేనేం చేయను! కాళ్లూ చేతులూ ఆడలేదు నాకప్పుడు”.

“హరికథలు చెప్పకు. అంత పిరికిదానివి కాలేజీలో ఎందుకు చేరావ్? గీతాశ్రమంలో చేరాల్సింది --”

రాధ మాట్లాడలేదు.

“ఇదిగో రాధా! ఇవాళ నిన్ను ఇంత గొడవ చేసినా కూడా వాడిని వదిలేస్తే రేపు మమ్మల్ని కూడా ఇలాగే ఆటలు పట్టిస్తాడు! ఏవయినాసరే మనందరం వెళ్ళి ప్రిన్సిపాల్‌కి రిపోర్టిద్దాం!” అంది శ్యామల మళ్ళీ.

“అమ్మో! ప్రిన్సిపాల్‌కి రిపోర్టే -- ” భయంగా అంది రాధ.

“ఏం? ఎందుకు భయం ? ప్రిన్సిపాలేం మింగేస్తాడా?”

“అది కాదే ? వాడా కోపం పెట్టుకుని మళ్ళీ అల్లరిపెడితే...”

“అప్పటి సంగతేమోగానీ -- రిపోర్టివ్వకపోతే మాత్రం రోజూ నిన్నిలాగే అల్లరి పెడతాడు. ఆఫ్‌కోర్స్ -- నీకిష్టమయితే మేమేమీ చెయ్యలేం అనుకో.”

“అంత మాటనకే ఏడుపొస్తుంది” అంది రాధ బిక్కమొహం పెట్టి.

“అలా అయితే మరి ఇంకో పని చేస్తావా?”

“ఏమిటది ?” అనుమానంగా అడిగింది.

"వాడిప్పుడు క్లాసుకి వెళతాడు కదా! మన రూమ్ దగ్గరకు రాగానే వాడి దగ్గరకు వెళ్ళి లాగి చెంపదెబ్బ కొట్టు."

రాధ ఉలిక్కిపడింది. "అమ్మో! ఇంకేమయినా ఉందా?" అంది కళ్ళు పెద్దవిచేసి గాబరాగా.

"ఇదిగో రాధా! మర్యాదగా చెప్పు! మేము చెప్పినట్లు చేస్తావా -- లేపోతే మేం ఆఖర్న చెప్పిందే నిజమనుకోమంటావా?"

"ఏమిటి?"

"అసలు నీకే ఇదంతా ఇష్టమని."

"మీకు ధైర్యం ఉండాల్సిన అవసరం లేదు. మేమంతా నీ పక్కన వుంటాంగా..."

"పోనీ ఆ చెంపదెబ్బ కూడా మీరే కొట్టకూడదూ."

"ఇంకా నయం. నీ బదులు మమ్మల్నే ముద్దు పెట్టించుకోమన్నావు కాదు ---"

"అది కాదే ---"

"ఇదిగో రాధా! ఇంకేం మాట్లాడకు. నువ్వు వాడి చెంప పగలగొట్టి తీరాల్సిందే."

******

మురళీ వాళ్ళుంటున్న హాస్టల్‌కి ఒక ప్రత్యేకత వుంది. ఆ ప్రత్యేకత పేరు 'రామలింగం' వార్డెన్.

రామలింగందో ప్రత్యేక తరహా ఫిలాసఫీ. 'హాస్టలు కుర్రాళ్ళు మొదటి ఒకటి రెండు సంవత్సరాలు చాలా నమ్రతగా వుంటారు. తరువాత చచ్చినా మాట వినరు. అందుకని మొక్కగా వుండగానే వాళ్ళని వంచాలి. మురళిలాగా మానులైతే కష్టం--' అదీ అతడి ప్రిన్సిపుల్.

సామ దాన భేద దండోపాయాల్లో ఏదైనాసరే -- ఉపయోగించి హాస్టల్ పిల్లలందర్నీ అదుపులో పెట్టాలి అని అతని తాపత్రయం.

ఇలాటి ఉదాహరణలు ఎన్నో ఇవ్వొచ్చు. మచ్చుకి ---

ఎదురుగా నిలబడిన కుర్రవాడిని ఓరకంటితో చూస్తాడు రామలింగం. అతడో కొత్త పక్షి అని తేల్చుకోగానే" యస్, వాడ్డూయు వాంట్" అంటాడు ఇంగ్లీషులో.

"సాయంత్రం మా బాబాయి కూతురి పెళ్ళి వుంది సార్! అంచేత రాత్రి లేటుగా రావటానికి పర్మిషను" నమ్రతగా అడుగుతాడు కుర్రాడు.

రామలింగం మాట్లాడడు. సాధారణంగా ఇటువంటి వాటిని సామరస్యంతోనే ఛేదిస్తాడు అతను.

"ఏమిటి? మీ సొంత బాబాయి కూతురు పెళ్ళా?"

"అవున్సార్! సిటీ కమ్యూనిటీ హాల్లో."

రామలింగం తల దించుకుని రిజిష్టర్ ఫిలప్ చేస్తూ అతని వంక చూడకుండానే "నీకో సంగతి చెప్పనా?" అంటాడు వెటకారిగా.

"చెప్పండి సార్! ఏమిటది?" ఉత్సాహం నిండుతుంది స్టూడెంటు కంఠంలో .

"మా సొంత బాబాయి కూతురు పెళ్ళి కూడా ఇవాళ సాయంత్రమే జరుతోంది!"

(ఇక్కడివరకూ సజావుగానే సాగుతుంది సంభాషణ)

"అలాగా సార్! అయితే మీరూ వెళ్తున్నారన్నమాట!"

"లేదూ! ఎందుకనో తెలుసా?" గంభీరంగా ఫోజిస్తాడు రామలింగం.

ఆ కుర్రాడు ఏదో చెప్పబోయేంతలో "బహుశా మీలాంటి సుత్తిగాడిని పిలిచి ఉండరు సార్..." అంటూ గది కిటికీ బయటివేపునుంచీ ఓ గొంతు వినిపిస్తుంది. రామలింగ మరుక్షణం చిరుతపులిలా కిటికీ దగ్గరకు ఎగిరి దూకి బయటనుంచీ అలాంటి బేవార్స్ వాగుడు వాగిన కుర్రాడిని గుర్తుపట్టాలని ప్రయత్నిస్తాడు. అయితే ఆ కుర్రాడు చిరుతపులి కంటే ఎక్కువ వేగంగా ఎగిరి దూకగల జంతువులా ఆ పాటికి అక్కణ్నుంచి పరుగెత్తిపోతాడు.

ఈ వ్యవహారం అంతా చూస్తున్న కుర్రాడికి నవ్వాగలేదు.

దాంతో రామలింగానికి అరికాలి మంట నెత్తికెక్కి ---

"నువ్వు పెళ్ళికి వెళ్ళడానికి వీల్లేదయ్యా! పర్మిషనివ్వను! ఒక వేళ నాకు తెలీకుండా వెళ్దామనుకుంటున్నావేమో! సాయంత్రం అటండెన్స్ తీసుకుంటాను! జాగ్రత్త!" అంటాడు.

కానీ ఒకోసారి ఈ ప్రహసనం ఇంత సులభంగా ముగియదు. ముఖ్యంగా మురళి గాంగ్‌తో.

******

రూమ్‌లోకి ప్రవేశించిన కనకారావ్‌ని అనుమానంగా చూస్తూ "ఏం కావాలి" అని అడిగాడు రామలింగం. కనకారావు మురళి గాంగ్ మనిషి అని తెలుసు.

"మా ఫ్రెండ్ అదే -- విన్సెంట్‌గాడు లేడండీ. అదే స్పోర్ట్స్‌మెన్ --- మీరూ చూసే వుంటారు. ఆగస్ట్ టెన్తున హాస్టల్‌కి వచ్చాడూ -- మీరు కూడా చూసే వుంటారు -- గళ్ళ చొక్కా ----టైట్ పాంటు ...."

రామలింగానికి చిరాకేసింది. "సంగతేమిటో చెప్పు" అన్నాడు విసుగు అణుచుకుంటూ.

"అదేనండీ! పాపం వాడి సైకిల్‌ని -- లారీ ఢీకొందిట! వాడిని హాస్పిటల్ కెళ్ళి...."

"ఇప్పుడు నువ్వెళ్ళి చూసినా ఏం లాభం ? కాళ్ళు మళ్ళీ వస్తాయా ఏమన్నానా?" అన్నాడు రామలింగాం వెటకారంగా.

"చేసేదేం లేదనుకోండి! కానీ ఫ్రెండ్ కదండీ! పాపం! మంచి స్పోర్ట్స్‌మన్! ఎంతో కాలం నుంచీ సైకిల్ తొక్కుతున్నాడు -- నేను వెళ్ళి చూడకపోతే--"

"నీకో విషయం తెలుసా? ఇంతకు ముందే మా ఫ్రెండ్ లక్ష్మణరావు స్కూటర్ మీద వెళ్తుంటే యాక్సిడెంట్ అయి -- హాస్పిటల్లో చేరాడట! నా బెస్ట్ ఫ్రెండతను. అయినా నేను వెళ్ళానా? లేదు! ఎందుకని ?" అంటూ మళ్ళీ కిటికీ బయటనుండి ఎవరయినా మాట్లాడతారేమోనని ఎగిరి దూకి బయటకు చూశాడు.

కూర్చున్నాడు.

అప్పుడు వినిపించింది కిటికీ బయట గొంతు.

"ఎందుకంటే నువ్వట్టి వెధవ్వి కాబట్టి."

రామలింగం ఈసారి ఎగిరి దూకలేదు. అతని దృష్టి అప్పుడు గదిలో కొచ్చిన మురళీ మీద పడింది.

"సార్! అర్జంటుగా మా బంధువులింటికెళ్ళాలి"

రామలింగానికి అర్థమయ్యింది. ఇవాళ ఈ గాంగ్ అంతా కలిసిత నను మస్కా కొట్టి రాత్రంతా రోడ్ల వెంబడి తిరుగుదామని ప్లాన్ వేసుకున్నారు. కానీ తననా వీళ్ళు మోసగించేది! ఇలాంటి వాళ్ళను తన సర్వీసులో చాలా మందిని చూశాడు.

"అలాగా! నేనూ అర్జంటుగా మా బంధువులింటికెళ్లాల్సి ఉందోయ్" అన్నాడు చిరునవ్వు నటిస్తూ.

"ఎందుకండీ?" వినయంగా అడిగాడు మురళి.

"నువ్వెందుకు మీ వాళ్ళింటికి వెళ్ళాలనుకుంటున్నావో, నేను అందుకే" వెక్కిరింపుగా అన్నాడు రామలింగం.

"అంటే మీ చెల్లెలుగారు కూడా ఎవరితోనయినా లేచిపోయారా సార్?" ఇంకా వినయంగా అడిగాడు చిరంజీవి.

రామలింగం అదిరిపడ్డాడు.

"ఏమిటి కూశావ్?"

"అవున్సార్! నేనెందుకు వెళుతున్నానో మీరూ అందుకే వెళుతున్నానన్నారు కదా? మా చెల్లెలు ఎవడితోనో లేచిపోయిందని మా వాళ్ళు కబురు చేశారు. మరి మీ చెల్లెలూ ఎవడితోనో లేచిపోయిందనేగా అర్థం?"

రామలింగం నోట మాట రాలేదు. తను ఇంతకాలం నుంచీ ప్రయోగిస్తున్న ఈ అద్భుతమయిన టెక్నిక్ -- ఇప్పుడింత ఘోరంగా ఫెయిలయిపోవడం చాలా బాధగా వుంది.

"డోంటాక్ నాన్సెన్స్" అన్నాడు గట్టిగా అరుస్తూ.

"సరదాగా అన్నారా? సీరియస్‌గా అన్నారా?" మీదకొస్తూ అన్నాడు మురళి.

"సీరియస్‌గానే అన్నాను. ఏం చేస్తావ్?" అన్నాడు రామలింగం మరింత సీరియస్‌గా.

"అయితే సరే! ఇలాంటి విషయాలు సీరియస్‌గా కాకుండా జోకులా మాట్లాడితే మాత్రం డొక్క చీరేస్తాను" అని వెనక్కి తగ్గాడు మురళి.

దాంతో వళ్ళు మండి "వెళ్లండి ఇద్దరూ. గెటౌట్" అని అరిచాడు రామలింగం.

"థాంక్యూ సార్! ఇంత తేలిగ్గా మా ఇద్దరికీ పర్మిషనిస్తా రనుకోలేదు. మీరు నిజంగా పైకి ఎంత రాయో లోపల అంత మురికి. నోనో -- లోపల అంత లిక్విడ్! వస్తాం సార్!"